

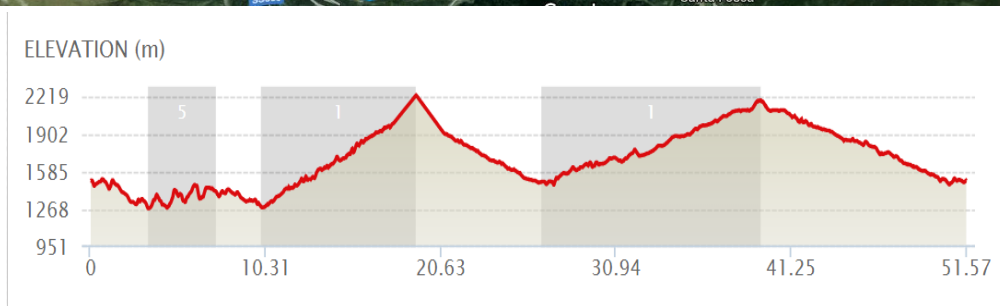
Beszámoló kerékpártúráról

Olaszország, Dolomitok

Néhány napra elmentünk hárman (Ákos 19 éves, Éva és István 59 éves)) egy kis családi túrázásra a Dolomitokba egy hagyományos országúti kerékpárral, egy Bulls Lavidá és egy Bulls E45-ös pedelec kerékpárokkal. Ákos kinézett néhány híres hegyet, hágót, amelyek versenyeken kategorizált hegyek és a Giro d'Italia versenynek is része szokott lenni. Olaszországban nagy hagyománya van a kerékpározásnak, mindkét túránk során nagyon sok kerékpárossal talákoztunk. Elsősorban hegyi viszonyokra felkészített országúti biciklikkel mászták meg a hegyeket, bár talákoztunk két-három pedelec biciklivel is. Az autósok, motorosok általában tudják, hogy sok a biciklis ezen a részen, odafigyelnek erre.

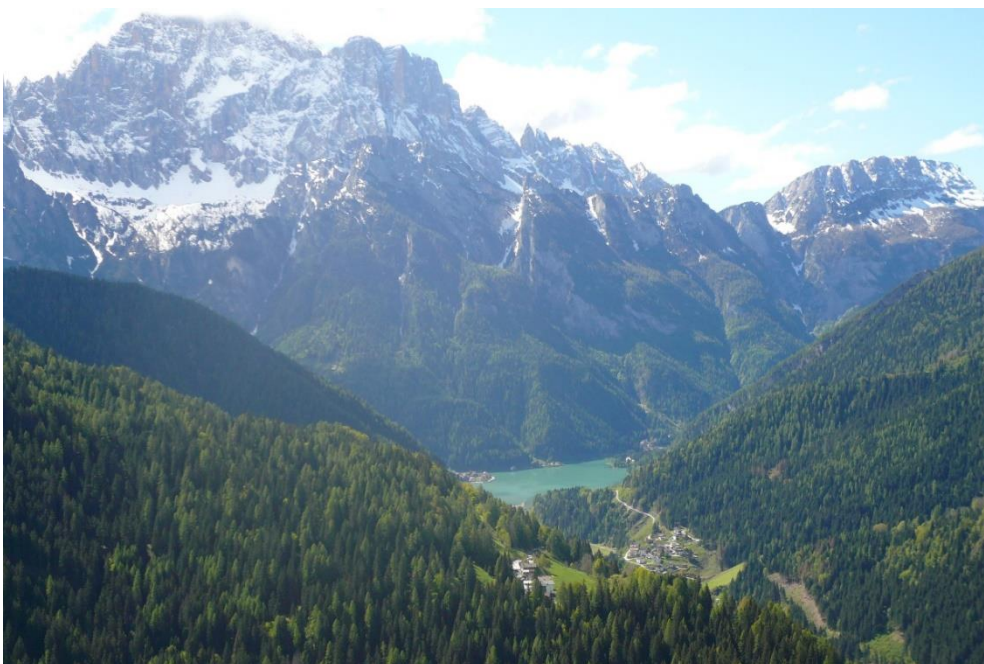
1. Túra 2016. május 20.

Tervünk az alábbi túra teljesítése volt. A szállodától autóval mentünk a kiindulási helyre, ahol leparkoltunk és felkészültünk lelkileg is az útra. Mivel ez volt az első ilyen jellegű utunk, még nem volt tapasztalatunk és az előttünk álló 52-53 km nem tűnt nagyon lazának. Az alábbi térképen és táblázaton látható a terv és a főbb pontok.

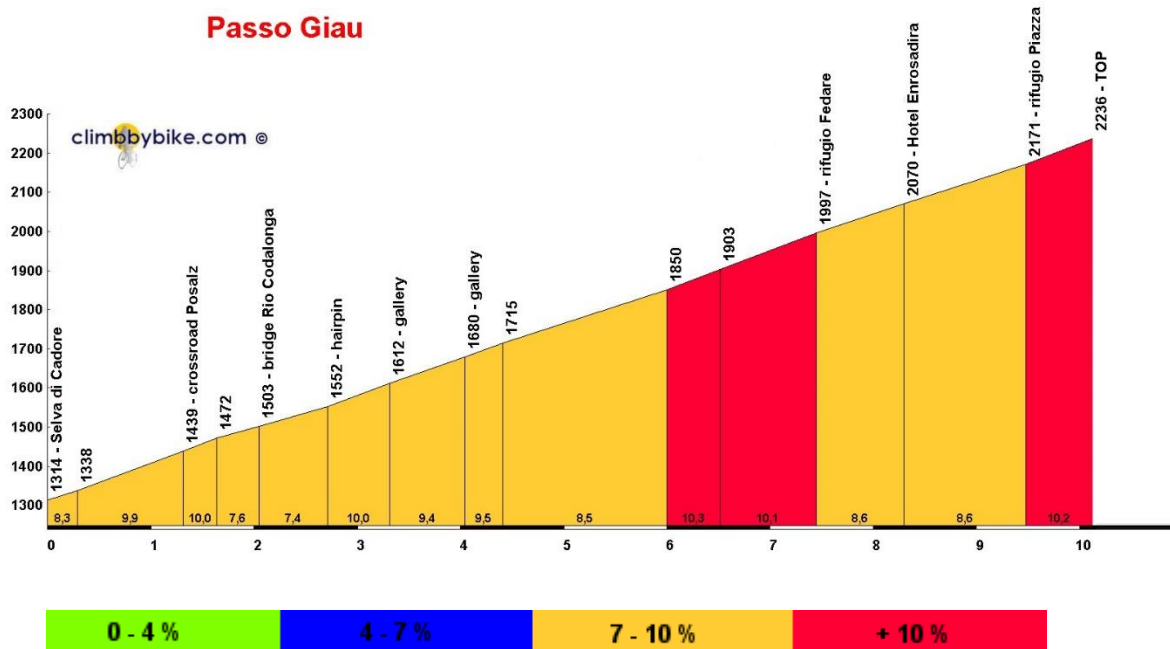
	km	össz. Km	magasság	össz szintemelkedés
Indulás	0	0	1479	0
Passo Giau kezdete	10,7	10,7	1398	350
Giau-hágó	9,4	20,1	2236	1238
Pocol	10,6	30,7	1535	1238
Falzarego-hágó	10,3	41	2105	1958
Érkezés	11,5	52,5	1479	1958

Az indulási ponttól a Passo Giau kezdetéig kellemes volt az út, bár ahogy a fenti szintrajzon is lehet látni az út nem sík terepen vezetett. Az autós forgalom nem volt erős, körben hegyek vettek körül havas csúcsokkal. Szép, napsütéses idő volt, a táj lenyűgöző ezért persze néha megálltunk egy-egy fénykép erejéig. Kb. 10 km hosszú szakaszon jutottunk el a kereszteződéshez, ahonnan elindultunk a Passo Giau megmászására.

A Giau megmészása:

Néhány szót a Passo Giau-ról. Ezt a hágót a Giro d'Italia kerékpáros verseny rendszeresen érinti, 2016-ban a 14. szakasznak is a része volt. Ez a versenyen egy 1. kategóriás hegy, ami mutatja, hogy a nehezek közé tartozik. A hágó teteje 2236 m magasan van, átlagos szintemelkedése 9,5% és kb. 10 km hosszú. A „pihenő” szakaszok 7-8% meredekségűek, de találhatóak benne rövidebb 12-14%-os részek is a pirossal jelzett szakaszokon belül és az első 1,5km-en. Az alábbi rajzon lehet látni a részleteket. Mi kb. 1339 m-es szintnél csatlakoztunk be.

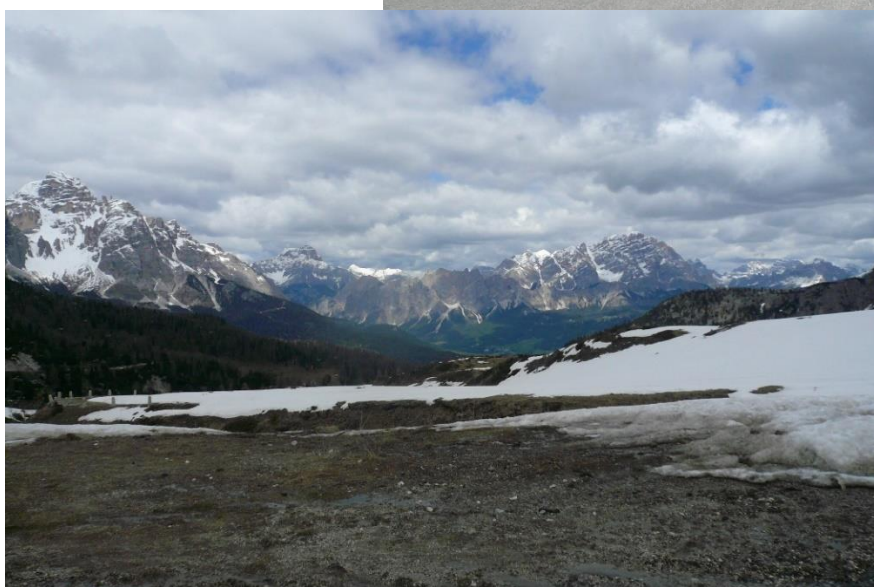

A táj itt is gyönyörű volt, de kevesebb energiánk maradt a nézelődésre. Annak ellenére, hogy pedelec kerékpárokkal voltunk, meg kellett dolgozni, hogy feljussunk. Mivel a szakasz nagyon hosszú és meredek, a pedelec (főleg a Lavidá a kisebb motor miatt) motorja egy idő után visszazabályoz a túlmelegedése miatt. Persze ezt izommal kell pótolni. Ez volt az első ilyen kemény utunk, így nem figyeltük jobban a kijelzőn a pedelecek viselkedését, csak éreztük. Abban nyilvánult meg, hogy ugyanazt a rásegítést adta 3,4,5 szinten, nem volt különbség, ha pedig megálltunk egy szusszanásra és fényképre, az első néhány percben mintha megtáltosodott volna a Lavidá, majd egy kicsit visszavett. Mivel a Giro verseny másnap erre haladt, az út szélén sok lakókocsis már táborot vert, főzőcskéztek, beszélgettek, várták a versenyzőket, igazi karneváli hangulat volt.

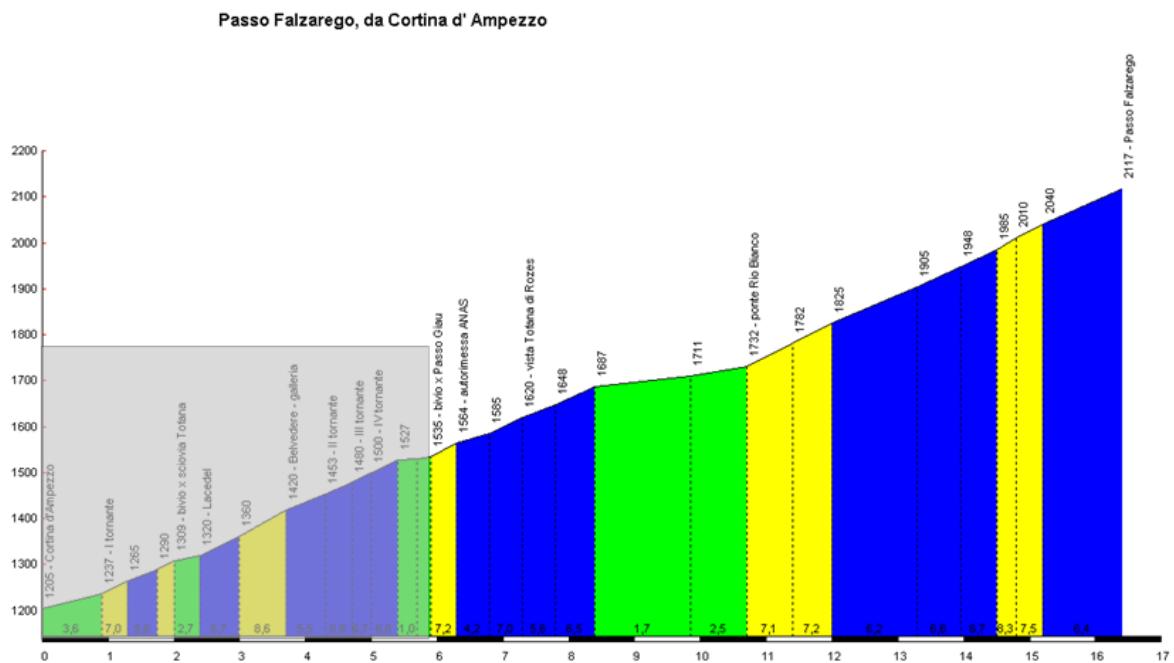
Kb. 7-8 km/órás sebességgel másztunk fel, de azt nem jegyeztük fel, hogy mennyi idő alatt értünk a csúcsra. Ákos már várt ránk a hágó tetején, úgy látszik, vannak, akik rásegítés nélkül is jobban

haladnak. Szerencsére a hágó tetején volt egy bár, igazi olasz kávét és forró csokit (megállt benne a kanál) ittunk és persze pihentünk egy keveset.

Pihenés után felöltöztünk a lejtmenethez, mert a menetszélben nagyon hideg tud lenni. A lejtmenet is kb. 10 km hosszú volt kitűnő úton, mert a másnapi versenyre a hibás szakaszokat kijavították, újra aszfaltozták. A lejtmenetben azonban nagy hibát követtünk el, a Lavidával is többször 25 km/óra feletti sebességgel haladtunk és ekkor a visszatöltés nem működik. A lejtmenet végén, Pocol-ban figyeltünk fel arra, hogy nagyon keveset töltött vissza és a kijelző szerint kb. 30% az akkumulátor töltöttsége. Bízunk benne, hogy elérjük ezzel a töltöttséggel a Falzarego tetejét. Az E45 akkumulátora kb. 40%-os töltöttségű volt, itt nem éreztünk nagy problémát, hiszen a Falzarego kevésbé volt meredek, mint a Giau. Miután levetkőztünk, mert meleg volt, nekiindultunk megmászni a Falzarego-t.

Néhány szót itt is írok a Falzarego-ról. Ez egy 2. kategóriás hegy, a szintrajzról is lehet látni, hogy „barátságosabb”, mint a Giau. Cortina d’Ampezzo-tól indul, de mi a Giau-ról jöttünk, így csak Pocol-nál csatlakoztunk be. A teljes út hossza 14,2 km, átlagos meredeksége 5,9%, a szakasz, amit mi ezen megtettünk 10,3 km hosszú, átlagos meredeksége 5,5%.

Vidáman, napsütésben vágunk neki. Itt már volt erőnk nézelődni, beszélgetni, a táj itt is csodálatos volt.

Szépen haladtunk, de egyre nagyobb aggodalommal néztük a Lavidá kijelzőjét, az akkumulátor töltöttségi szintje és megtehető táv erősen csökkent, a hágóra vezető út végén pedig még várt ránk 8% meredekségű rész is. Kb. 3,5 km-re a csúcs előtt a Lavidá akkumulátora lemerült. Mivel a túránk legnehezebb részét már megtettük és viszonylag közel voltunk a hágó tetejéhez, nekiindultunk rásegítés nélkül. Rásegítés nélkül a 23 kg-os Lavidával ilyen meredekségű emelkedőre felmászni meglehetősen erőt próbáló feladat figyelembe véve, hogy már megmáztuk a Giau-t. Természetesen itt már nem lehetett feladni, bár hosszú volt az út, többször megálltunk pihenni. A Giro-ra készülő nézők közül megjegyezték, hogy rásegítéssel könnyű, de ők nem tudták, amit mi éreztünk a lábunkban. Ákos úgy döntött, hogy ha már így alakult, akkor addig, amíg mi megtesszük ezt a 3,5 km-t, addig ő még feluccan a Valparola hágóra, amely egy kb. 3 km-es kitérő néhány száz méter szintemelkedéssel. Nagy nehezen, fáradtan felértünk a hágó tetejére. Jó érzés volt látni a táblát, ami jelezte a célt. Ákos néhány perc múlva vissza is ért a Valparola-ról és egy kis pihenés, fényképezés és persze öltözés után elindultunk megtenni túránk utolsó szakaszát, ami már csak lejtő volt az autónkig.

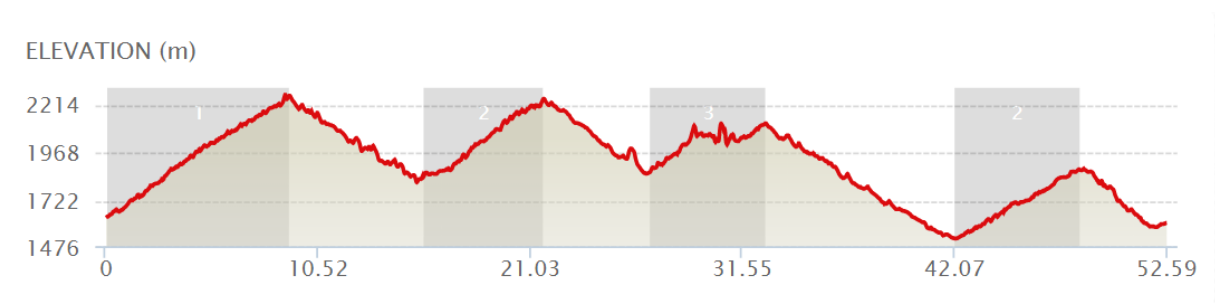
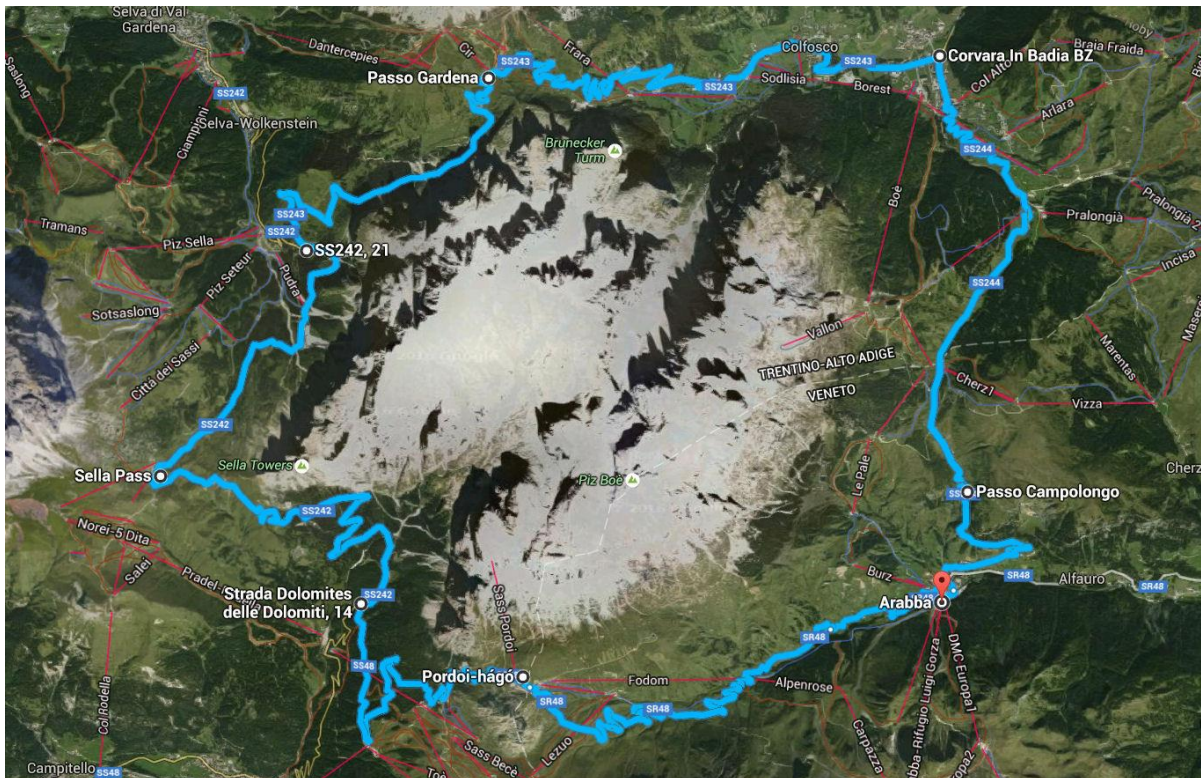
A lejtmenetben már csak nézelődtünk és mélyen az eszünkbe véstük, hogy lefelé max. 25 km/órával szabad menni, ha tölteni akarjuk az akkumulátort.

Egy két helyen megálltunk fényképezni, majd szerencsésen megérkeztünk az autónkhoz, bepakoltunk és jóleső érzéssel visszaindultunk a szállásunkra.

2. Túra 2016. május 22.

Első túránk utáni napon a Giro d'Italia kerékpár verseny 14. szakaszát néztük, amely ezen a környéken haladt több hegyen keresztül, többek között arra, amerre az első túránkat tettük, és amit a következő napra terveztünk.

A vasárnapi terv a Sella Ronda körbeciklizése volt. Ez könnyebbnek ígérkezett, mint az első napi túra, de még a lábunkban volt a Giau és a Falzarego. Korán indultunk, mert még aznap haza is akartunk menni. Az alábbi térképen és táblázaton látható az útvonal, amely kicsit több, mint 52 km hosszú.

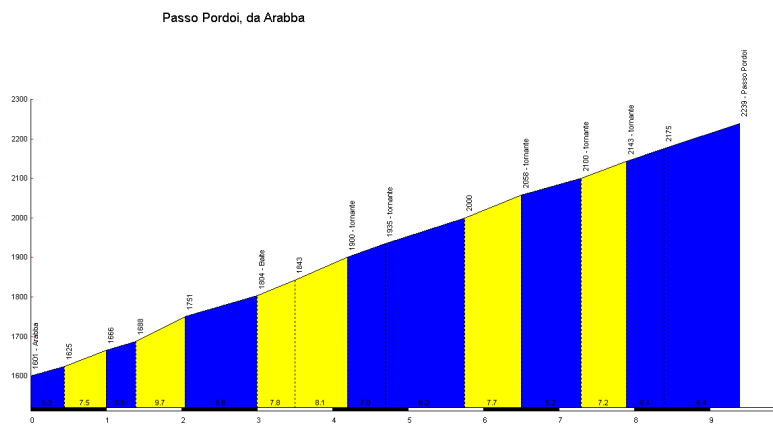

	km	össz. Km	magasság	össz.szintemelkedés
Arabba	0	0	1602	0
Pordoi-hágó	9,8	9,8	2239	637
Völgy	6,3	16,1	1803	637
Sella-hágó	6,6	22,7	2244	1078
völgy	4,2	26,9	1939	1078
Gardena-hágó	5,5	32,4	2121	1260
Corvara	9,4	41,8	1568	1370
Campolongo-hágó	7	48,8	1875	1677
Arabba	3,5	52,3	1602	1677

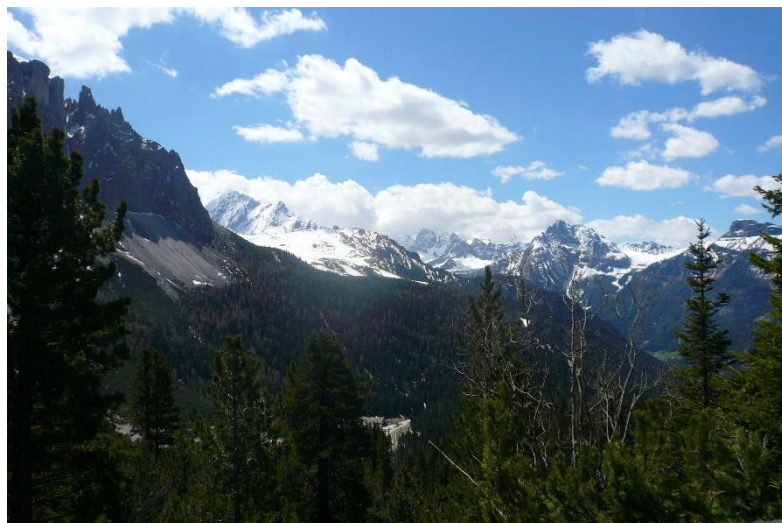
Mint azt a szintrajzról lehet látni, vannak helyek, ahol az út a hegyen belül is hullámzik, így a táblázatban szereplő 1677 m teljes szintemelkedés a valóságban, mérés alapján 1801 m.

Túránkat Arabba városkából kezdtük, amely azonnal egy emelkedővel indult, fel kellett menni a Pordoi hágóra. A Pordoi hágó, mint azt a részletes szintrajzról lehet látni 9,8 km hosszú, átlagos meredeksége 6,8% megtűzdelve egy-két 8-9 %-os szakasszal.

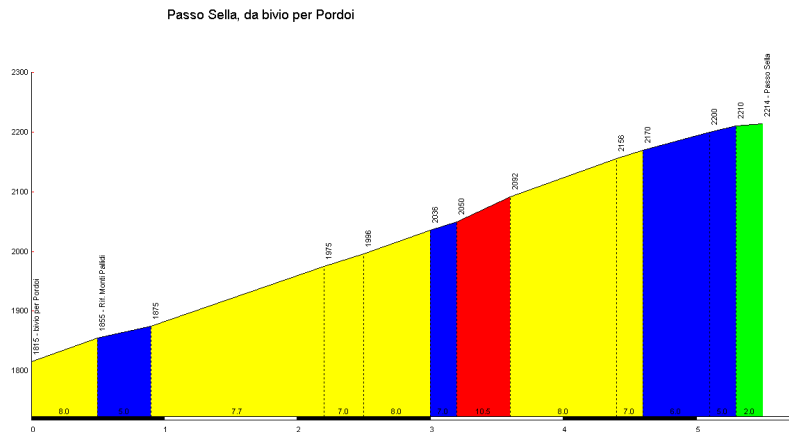

Ezen a napon is szép, napsütéses időben, feltöltött akkumulátorokkal vágtunk neki a túrának.

Felérve a hágóra egy kis pihenés után a szokásos öltözés és indulás le a völgybe. Most már odafigyeltünk a visszatöltésre, nem akartunk úgy járni, mint az első túra során.

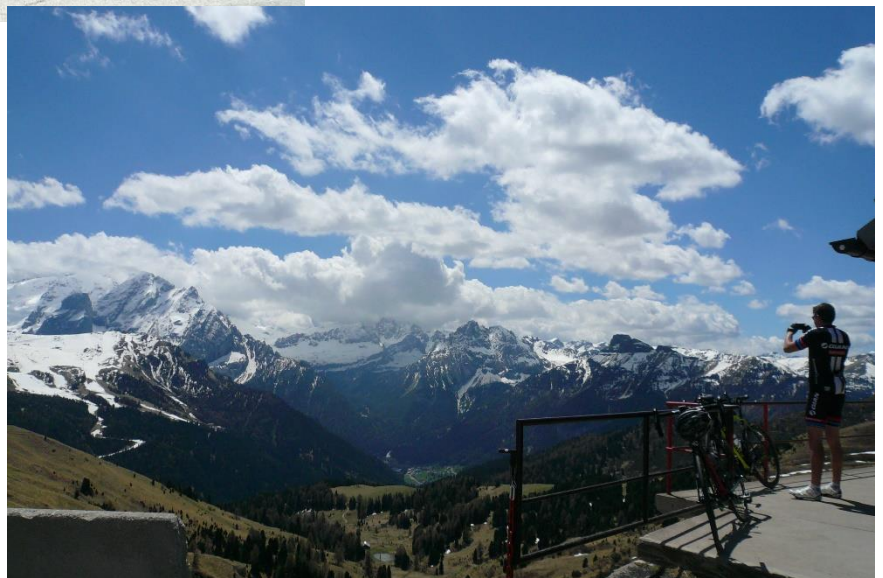

A túra második hegye a Sella volt, leérve a völgybe elindultunk megmászni. A Sella „csak” 6,6 km hosszú, átlagos meredeksége 7,3%, de amint azt lehet látni elég sok 7-8% szakasz van benne, sőt egy 10,5%-os rész is. A csúcs 2240 m-en van, ami a pár napos túránk Cima Coppi-ja (legmagasabb pontja) volt.

Felérve viszont csodálatos a kilátás, körbe havas hegyekkel. Ennek a hágónak a teteje nem olyan kényelmes, mint a többi volt, szűkebb, nincs sok tér, viszont sok a biciklis, motoros, autós.

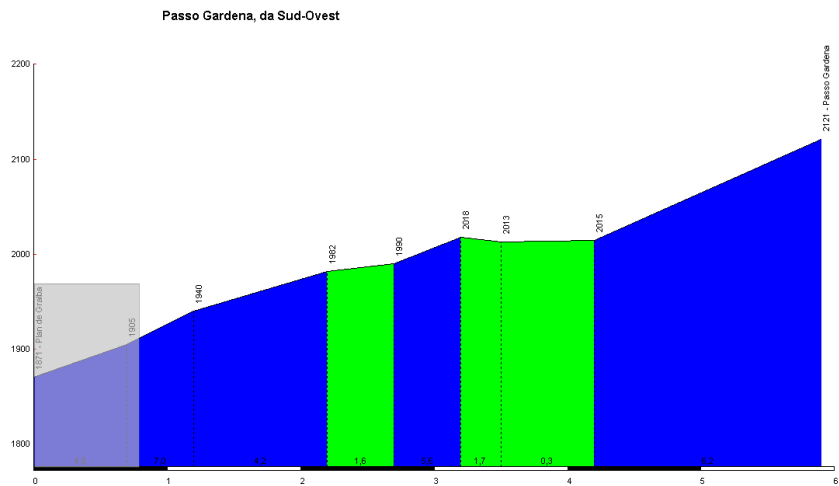
Itt megpihentünk, ittunk egy kávét, forró csokit. A forró csoki nem olyan jó, mint a Giau tetején lévő bárban.

Utunk hátralévő része már könnyebbnek ígérkezett, a hegyek kevésbé voltak meredek, bár az előző túra és a mögöttünk lévő két hegy már éreztette hatását

Utunk következő állomása a Gardena-hágó volt, az egy nagyon könnyűnek ígérkező hegy volt. Hossza, ahonnan mi

becsatlakoztunk 5,5 km hosszú és csak 4,2% átlag meredekségű. Itt a legmeredekebb szakasz volt olyan, mint az előző két hegy „pihenő” szakaszai. A hágó teteje 2120 m magasan van. Végig, ahol mentünk még a Giro díszei voltak az út szélén és rózsaszín díszítések a házakon.

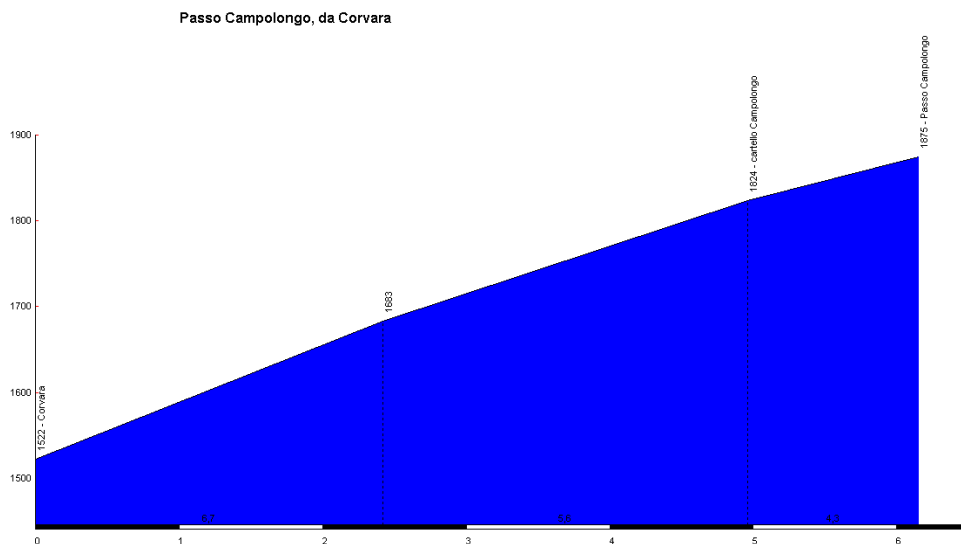

A Gardena-hágóról egy hosszabb lejtmenet következett Corvara-ba, ahol az előző nap a Giro 14. szakaszának befutója volt. Az utat itt is több helyen újra aszfaltolták, nem volt problémánk a minőségével. Ákos kipróbálta, hogy milyen érzés biciklin 75 km/órás sebességgel menni. Mi maradtunk a megszokott akkumulátor visszatöltős sebességnél.

Corvara-ban megálltunk néhány percre a Giro befutó területén és ettünk néhány falatot. Már csak egy hegy maradt hátra, a Passo Campolongo.

A Passo Campolongo 6,2 km hosszú, átlagos meredeksége 5%, 1875 m magasan van a hágó teteje.

Azt nem bántuk, hogy a túra befejezése egy kevésbé meredek hegy megmászásával ér véget, amint a szintrajz is mutatja az eleje egy kicsit meredekebb, utána ez csökken. Mindkét pedelec kerékpár akkujában elegendő energia volt ehhez a dombhoz, biztonsággal indultunk neki.

Az út mellől már elmentek a lakókocsival a Giro-ra érkező nézők, talán csak egy-kettő maradt. Az út különösebb esemény nélkül zajlott, hacsak egy madár családot nem érdemes megemlíteni. Már megtettük utunk kb. két harmadát, amikor vijjogásra lettünk figyelmesek. Megálltunk és az égen három madarat vettünk észre, az egyik megtámadta a másikat, amit először nem tudtunk mire vélni, mert a három madár azonos fajtájú ragadozó volt. Elkezdtek figyelni és kiderült, hogy a szülők a fiókat tanítják támadni. Az egyik szülő egy kicsit félre vonult, a másik elkezdett vijjogni, mire a „kicsi” megtámadta. Nagyon érdekes volt nézni őket, talán tíz percet is bámészkodtunk, de Ákos már várt ránk a hágó tetején, így elindultunk és kb. két km tekerés után megérkeztünk túránk utolsó csúcsára.

Innen már csak egy viszonylag rövid, 3,5 km-es lejtmenet választott el minket a végcélától. A hágó tetejét elhagyva hamarosan előtűnt Arabba a lábunk alatt, majd fáradtan, de élménnyel tele visszaértünk az autónkhoz. Átöltöztünk, bepakoltunk és kerestünk gyorsan egy éttermet, mert már csaknem 4 óra volt és még előttünk állt 800 km hazáig, igaz nem biciklivel.

A hegyek szintrajzainak forrása: climbybike.com

Egy ilyen beszámolóban nem lehet leírni azt a látványt, érzést, amit egy-egy ilyen túra alatt átélünk, különösen, ha nincs a beszámoló készítőjének írói vénája. Talán sikerült egy kis bepillantást engedni egy ilyen túra szépségébe és rávilágítani, hogy egy pedelec kerékpárral és egy kis edzettséggel milyen helyekre lehet eljutni.

A Giro hangulatát is talán érdemes egyszer személyesen átélni, bár magát a versenyt TV-n keresztül jobban lehet követni. A helyszínen egy-egy kis részt lehet csak látni, de a készülődés a verseny előtt és a hangulat nem jön át a TV-n.

